Δτ36ε-19130308-02

ΕΣΤΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἑσπέρα Παρασκευῆς 8 Μαρτίου 1913

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΛΛΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἐὰν ἐκαλύψαμεν τὰς δάφνας τῆς νίκης μὲ πένθος βαρὺ πρὸ τοῦ Νεκροῦ Βασιλέως, ἂς λησμονήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν Νεκρὸν, διὰ νὰ χαιρετίσωμεν τὸν νέον Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, ὁρκιζόμενον καὶ ἀναλαμβάνοντα τὰ μεγάλα Του καθήκοντα.

Ἄγει σήμερον ἑορτὴν ἑορτῶν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἀνέρχεται τὸν Θρόνον αὐτοῦ ὁ πρῶτος ἀπὸ τόσων αἰώνων Ἕλλην Βασιλεύς!

*

Ἡ Μοῖρα ἠθέλησε νὰ καλύψῃ τὴν χαρὰν τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Κωνσταντίνου μὲ τὸ πένθος τοῦ τόσον ἀδίκου ὅσον καὶ τραγικοῦ θανάτου τοῦ Ἑπτοῦ Πατρός. Ἀλλ' ἡ Μοῖρα ἠθέλησε καὶ νὰ στρώσῃ δάφνας νίκης εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θρόνου.

Ἐφυγομετροῦσα τὴν Ἐθνικὴν ψυχὴν καὶ ἱμείδουσα τοὺς εὐγενεῖς πλημμοῦς καὶ τὰ ἰδανικά της καὶ ἱκανοποιοῦσα τοὺς πόθους της, ἠθέλησε καὶ δαφνοστεφῆ τὸν πρῶτον Ἕλληνα Βασιλέα τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, ὡς διὰ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἀνιδρυθέντα Θρόνον ἐκ τῶν συντριμμάτων τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου ἔνδοξον καὶ πάλιν Κωνσταντῖνον.

*

Ὁ σύνδεσμος τοῦ Βασιλικοῦ ὀνόματος καὶ ὁ σύνδεσμος τῆς δόξης—τῆς δόξης τῆς ἀναγεννήσεως πρὸς τὴν δόξαν τῆς πτώσεως—ἐξαλείφει ἀπὸ τῆς φαντασίας τοῦ Ἕλληνος τοὺς αἰῶνας τῆς δουλείας, παρερχομένους ἐν ταχεῖ στιγμῶν, ὡς σκοτεινὸν διάλειμμα, εἰς τὴν φωτεινὴν καὶ παναιώνιον σταδιοδρομίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Γεφυροῦται τὸ μακρὸν διάστημα διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος Βασιλέως, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὸ Ἐθνικὸν σύμβολον τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὰ σκοτεινὰ πελάγη τῆς δουλείας, τὸν ἀστέρα τὸν ὁδηγοῦντα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βηθλεέμ.

Καὶ, συνδέουσα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ συντέμνουσα τὰς ἀποστάσεις τῶν αἰώνων εἰς διάστημα στιγμῶν, ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ πετᾷ ἀπὸ τῆς σημερινῆς τελετῆς τοῦ ὡρκιζομένου τὸν Βασιλικὸν ὅρκον Κωνσταντίνου εἰς τὴν ἄλλην ἐκείνην τελετὴν τῶν ὅπλων τῶν πολεμικῶν καὶ τῆς ἡρωικῆς αὐτοθυσίας τοῦ ἄλλου ἐκείνου Κωνσταντίνου, διὰ νὰ βλέπῃ τὴν συνέχειαν τὴν Ἐθνικὴν καὶ τὴν συνέχεσαν τὴν Βασιλικὴν καὶ νὰ ὀνειρεύεται, εἰς τὴν τελετὴν τῆς 8ης Μαρτίου 1913, τὴν ἀπόδοσιν τῆς μεγάλης Ἐθνικῆς ἱερουργίας, τῆς 3ης Μαΐου 1453.

*

Ἡ Θεία Πρόνοια ἠθέλησεν ὅπως ὁ Κωνσταντῖνος μὴ βασιλεύσῃ μικρᾶς, ἀλλὰ Μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἡ Θεία Πρόνοια ηὐδόκησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς προφητείας τῆς Ἐθνικῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Μήπως δὲν ἔψαλεν ὁ θρῆνος τοῦ Λαοῦ καὶ ἡ ἐμπνευσμένη ψυχή του ὅ,τι εἰς ἔκπληξιν πάντων ἐγένετο τοσοῦτον ραγδαίως πρᾶγμα—τὴν αὔξησιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς;

Διότι ὠνειρεύετο πάντοτε ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ εὐρέα, εὐρέα πολὺ τὰ ὅρια τοῦ Βασιλείου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ καθιστᾶτο ὁ Θρόνος, ἐφ' οὗ θὰ ἐκάθητο Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Διότι χειμαζομένη ἡ Ἑλλὰς καὶ κινδυνεύουσα καὶ μαραινομένη, οὐδέποτε εἶχεν ἀπολέσει τὴν πίστιν ἐπὶ τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ ἀντισταμένου καὶ θριαμβεύοντος ὡς ὑπὸ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, καθ' ἣν ἀκριβῶς ὥραν πολλοὶ ἐθεώρησαν αὐτὸν θνήσκοντα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ πάντοτε καὶ τώρα.

Καὶ ἡ προφητεία τῆς ψυχῆς τοῦ Λαοῦ, ἡ πάλλουσα τοὺς [illegible] ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ!

*

Μεγάλη σήμερον ἡ Ἑλλὰς στηρίζει τὸν Βασιλικὸν Θρόνον καὶ ἐπιθέτει τὸ Στέμμα τοῦ πρώτου Ἕλληνος Βασιλέως. Καὶ, ὁμνύων τὸν Συνταγματικὸν ὅρκον, ὁ Κωνσταντῖνος καλεῖται νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς προόδου, ὁδὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ δυσχερῆ ὅσον καὶ ἐν πολέμῳ, πολυσχιδῆ δὲ καὶ πολυμέριμνον, πλήρη ἀκανθῶν καὶ δαφνῶν, εἰς ἣν εἴθε νὰ κατευθύνωσι τὰς Βασιλικὰς βουλὰς καὶ νὰ κατευοδῶσι τοὺς βασιλικοὺς πόθους αἱ βουλαὶ τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις τοιουτοτρόπως ηὐδόκησε νὰ φέρῃ καὶ στηρίξῃ τὸν πρῶτον Ἕλληνα Βασιλέα δοξασμένον Κωνσταντῖνον ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος!

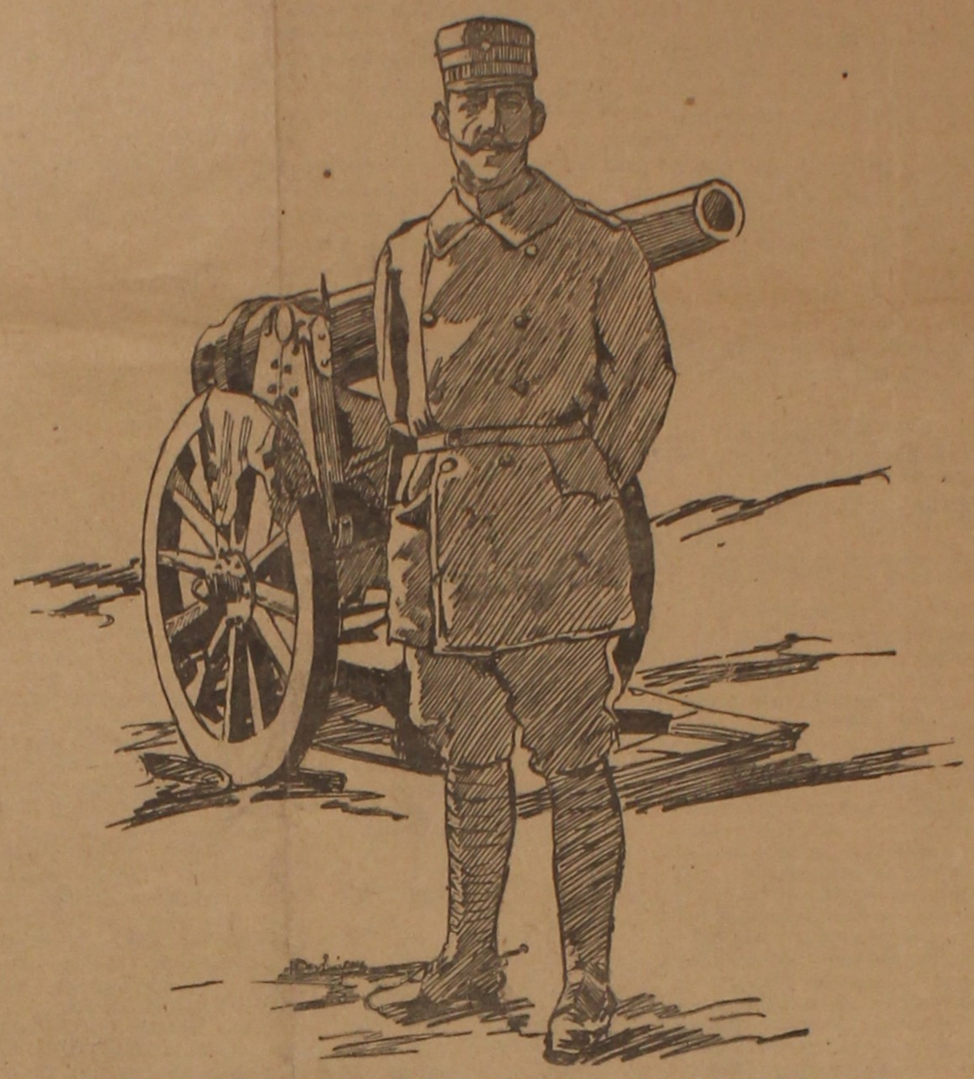

Ο ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Η ΤΡΙΣΑΥΓΟΥΣΤΑ

Ὁμοία μὲ τὰς Αὐτοκρατείρας ποὺ ἀκινητεῖ ἡ πορφύρα των εἰς τὰς τοιχογραφίας τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ Κιέβου., Μεγαλειότητας μὲ στέμματα βαρειὰ ἀπὸ τὰ μαργαριτάρια, ὅσας ἐφιλοτέχνησαν δουτῶντες τοὺς χρωστῆράς των οἱ Ἕλληνες ἁγιογράφοι εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς μεσαιωνικῆς μας δόξης, προβάλλει ἡ νέα μας Βασίλισσα, εἰς τὸ μέτωπον τῆς ὁποίας ἀντανακλῶνται ἤδη αἱ μεγάλαι τύχαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μᾶς ἐδωρήθη ἀπὸ τὴν χώραν, ὅπου ἄλλοτε ἐβασίλευαν οἱ Καίσαρες τοῦ Ἁγίου Ρωμαϊκοῦ Κράτους τῆς Δύσεως' ἀπὸ τὴν ὁμιχλώδη καὶ θρυλικὴν Ἀλλαμανίαν, ὁπόθεν εἶχεν ἐκκινήσει μία ἄλλη ἐστεμμένη πρόγονος, εἰς χρόνους πολὺ μακροὺς, ἡ ξανθοπλόκαμος Βέρθα, διὰ νὰ περιβληθῇ τὸ Βυζαντινὸν διάδημα μὲ τοὺς διαλίθους κροσσοὺς καὶ νὰ σύρῃ τὸν αὐτοκρατορικὸν πέπλον μὲ τὰ μεγάλα πολύχρωμα τετράγωνα, εἰς τὰ χρυσὰ μωσαϊκὰ τοῦ Αὐγουσταίου, καθημένη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ρωμανοῦ ὡς βασιλὶς Εὐδοξία.

Μεταξὺ ὅλων τῶν σημερινῶν ρηγισσῶν, καὶ ἐκείνων ἀκόμη ποὺ τὴν σημαίαν δὲν παύει νύκτα καὶ ἡμέραν νὰ φλογίζῃ ὁ ἥλιος, δὲν ὑπάρχει κεφαλὴ ὑψουμένη μὲ περισσοτέραν βασιλικότητα τῆς ἰδικῆς Σου, δὲν ὑπάρχει μέτωπον ἐγειρόμενον μὲ περισσοτέραν κυριαρχικότητα, ὡς νὰ θέλῃς νὰ προκαλέσῃς τὰ πεπρωμένα ποὺ φτερουγίζουν τριγύρω, σιωπηλὰ καὶ δοῦλα τῶν αὐτοκρατορικῶν Σου σκέψεων. Εἶσαι ἡ μόνη ποὺ μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων ρηγισσῶν, ἱστορικῷ καὶ ἐθνικῷ δικαιώματι, τιτλοφορεῖσαι Βασίλισσα.

Μᾶς ἐνθυμίζεις παλαιὰς σελίδας δόξης καὶ δικαιώνεις ἄλλας Βυζαντινὰς προκατόχους, ποὺ εἰς τὰ νομίσματά των δὲν ἐδίσταζαν νὰ ὀνομάζονται «Βασιλεῖς καὶ Αὐτοκράτορες»· καὶ ἡ ἀλίγυστος ἀπὸ ἱερότητα ἔκφρασις τῆς Ἁγιωσύνης Σου—ἀφοῦ καὶ Σὺ εἶσαι ἓν τῶν τιμιωτέρων συμβόλων τοῦ μεγαλείου τῆς Φυλῆς—ἀποδίδει ὁλοζώντανην τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὸν ἰμπεριαλισμὸν τοῦ ἔθνους, ποὺ ἤκουσε κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνας τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ νὰ τὸ καλῇ εἰς νέαν ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν ἀποστολὴν, μὲ ἕνα «ἔξελθε», τὴν λέξιν ποὺ ἐνωτίζοντο αἱ γενικαὶ προφητικαὶ μορφαὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Διότι, Τρισαυγούστη, ἀπὸ τοῦ ὑψους τοῦ Θεοφυλάκτου Σου Θρόνου ἠμπορεῖς νὰ θαυματουργήσῃς, ἠμπορεῖς νὰ ὑποδυθῇς πρόσωπον ὑπέροχον εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν, ἀφιερώνουσα ὅλην Σου τὴν πολύτιμον δραστηριότητα εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις ὅπου ἐκδηλοῦται ἡ ζωὴ τῶν ὑπηκόων Σου καὶ ὁπόθεν ἕνα χέρι τρυφερὸ καὶ ἀνείρο ἢ κουρασμένο καὶ στρεβλὸ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως ἐκτείνεται καὶ γυρεύει κάπου ν' ἀκουμβήσῃ διὰ νὰ σωθῇ.

Εἰς τὸν χρυσὸν παλαιῶν μικρογραφιῶν εἰκονίζονται ρηγισσαι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ποὺ ἀπὸ κάθε δῆμά των ἀνθοῦσεν ἕνας κρίνος, διότι ἀπὸ κάθε ἄπλωμα τοῦ χεριοῦ των ἐκυλοῦσε καὶ μία εὐεργεσία. Ἡ Μεγαλειότης Σου, ποὺ δὲν εἶνε ξένη μὲ τὴν χειρονομίαν αὐτὴν, ἔχει ἐνώπιόν Της ἀπὸ σήμερον ἔκτασιν εὐρυτάτην, διὰ νὰ μεταδάλῃ τὴν Ἑλληνικὴν γῆν εἰς παράδεισον Εὐαγγενικῆς ἀνθήσεως.

Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΛΛΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ὅταν χθὲς τὸ πρωὶ, μέσα εἰς τὴν σεμνὴν παρθενίαν τῆς πρωινῆς ὥρας καὶ τὰς μελαγχολικὰς γλυκύτητας τοῦ γλαυκοῦ ἀλιβρέκτου τοπίου, ὁ νέος Βασιλεὺς, βαδίζων κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον πρὸς τὸν θρόνον, ἐπάτησε, μὲ τὸ στερεὸν βῆμα τῶν χαλυδδίνων ἀνδριάντων, τὴν ὡραίαν ἀκτὴν, σκεπασμένην ἀκόμη ἀπὸ τὰ δάκρυα μιᾶς θλιμμένης αὐγῆς, ἐσκέπτετο κανεὶς, μὲ πόσον ὑψηλὴν φιλοκαλίαν ἀρέσκεται κάποτε νὰ φιλοτεχνῇ ἡ Μοῖρα τὰς σκηνοθεσίας καὶ τὸν διάκοσμον τοῦ μεγάλου ἡρωϊκοῦ της θεάτρου.

Κατὰ παράδοξον ἀκόμη συγκυρίαν, οἱ πρῶτοι, ποὺ ἐχαιρέτισαν, ἀντιμέτωποι ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα ἑνὸς πολεμικοῦ νοσοκομείου, τὸν νέον Βασιλέα, ἦσαν οἱ χθεσινοὶ συμπολεμισταί Του τῆς Ἠπειρωτικῆς στρατιᾶς, οἱ μοιρασθέντες μαζῆ Του τοὺς κινδύνους καὶ τὰς δάφνας, τὰς κακοπαθείας καὶ τὰς στερήσεις τῆς μεγάλης ἐκστρατείας. Ἔνωρις εἶχε διατρέξει, ὡς ρίγος ἱερᾶς συγκινήσεως, τὰς αἰθούσας τοῦ Ναυτικοῦ Νοσοκομείου Φαλήρου, ὅπου νοσηλεύουν τὰς τιμίας πληγάς των οἱ πολεμισταὶ τῆς Ἠπείρου, οἱ ἀντικρύσαντες χθὲς ἀκόμη τὸ ὡραῖον θαῦμα, ἔνωρις εἶχε διαδοθῆ ἡ μεγάλη εἴδησις:

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ!...

Ὄχι:

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ!...

Διὰ τὰς ἀφελεῖς ψυχὰς τῶν γενναίων, ὁ Κωνσταντῖνος ΙΒ' μένει ἀκόμη Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ. Ἡ βασιλικὴ ἀλουργίς, ἡ καλύπτουσα ἀπὸ χθὲς τὸν νικητὴν στρατηλάτην, δὲν κατορθώνει νὰ θαμβώσῃ, μὲ τὴν λάμψιν της, τὴν ἄλλην λάμψιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐχαράχθη εἰς τὰς ψυχάς των μία λέξις, ἕνα ὄνομα, ἕνας τίτλος, ἕνας ἦχος, ποὺ ἐξύπνησε μέσα τους ὅλα τὰ ἰδανικά, ὅλας τὰς λατρείας, ὅλους τοὺς κοιμωμένους ἡρωϊσμοὺς τῆς φυλῆς. Μία λέξις, ἕνας ἦχος ὑπῆρξε δι' αὐτοὺς, μέσα εἰς τὰς μακρὰς περιπετείας καὶ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας τῆς ἐκστρατείας, τὸ σύμβολον τοῦ θάρρους, τῆς ἐλπίδος, τῆς νίκης:

*

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ!...

Ἀφῆκαν τὰς κλίνας των, ἔσυραν τὰ πληγωμένα των μέλη, ἐλησμόνησαν τοὺς πόνους των—καμμία δύναμις δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς συγκρατήσῃ—καὶ κατέλαβαν τὰ παράθυρα καὶ τὰ ἄνδηρα τοῦ νοσοκομείου, ὡς πολύτιμα θεωρεῖα πρὸς τὸ μέγα θέαμα. Τὰ θεωρικὰ τὰ εἶχε πληρώσει ὁ ἡρωϊσμός των! Ποῖος θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὸ ὑπέρτατον αὐτὸ δικαίωμα; Καὶ, προτοῦ ἀκόμη τὸ πλοῖον τὸ φέρον τὸν Καίσαρα καὶ τὴν Καίσαρος τύχην, χαραχθῇ ὡς ἀμυδρὸν σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος, οἱ πολεμισταί, οἱ προσμένοντες ὡς δειλαὶ παρθένοι τὸν ἔρωτά των, ἐκάρφωσαν τὰ μάτια πρὸς τὸν μακρυνὸν ὁρίζοντα, θερμοὶ καὶ ἀνυπόμονοι «καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι».

Διότι ἤρχετο Ἐκεῖνος, ποὺ τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν νίκην. Δὲν Τὸν ἐχώριζαν ἀκόμη ἀπ' αὐτοὺς, αἱ ὑψηλαὶ ἀναβαθμίδες τοῦ θρόνου. Ἦτον ὁ συμπολεμιστὴς καὶ ὁ σύντροφος, τοῦ ὁποίου σφιγγει κανεὶς μὲ οἰκειότητα τὸ χέρι, εἰς ἕνα μακρυνὸν τόπον, διὰ ν' ἀναπολήσουν μαζῆ καὶ νὰ ἐπαναλάδουν μαζῆ, τὰς περιπετείας τῶν ὡραίων ἡμερῶν. Καὶ ὅταν ὁ Βασιλεὺς—Στρατιώτης, ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου αἱ σκιαὶ τοῦ βαθυτάτου πένθους ἐπυκνώνοντο σπαρακτικαὶ ὑπὸ τὸ πρωϊνὸν φῶς, ἐπάτησε τὴν ἀκτὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας φανταστικαὶ δάφναι ἐστρώθησαν ὑπὸ τοὺς πόδας Του, οἱ συμπολεμισταί Του, δακρυσμένοι ἐχαιρέτισαν τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὸν Βασιλέα των. Καὶ ἦσαν αὐτοὶ πλησιέστερά Του ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐπισημότητα, διότι ἦσαν πλησιέστερα πρὸς τὸν νοῦν Του, πρὸς τὴν καρδίαν Του, πρὸς τὴν ψυχήν Του.

Σπανίως τῷ ὄντι βασιλεὺς ἐδάδισε πρὸς τὸν θρόνον, ἀπὸ τόσον ὡραίαν ὁδόν. Ἐστεμμένος τὸ ἀναφαίρετον στέμμα, τὸν παραδόξου στέφανον τῆς δάφνης, τὴν ὁποίαν ἔδρεψε μὲ τὰς ἰδίας Του χεῖρας, ἦλθε νὰ στεφθῇ τὸ ἐπαμειδόμενον χρυσοῦν στέμμα, ποὺ Τοῦ προσφέρει ἡ Πατρὶς εὐγνωμονοῦσα. Καὶ διὰ νὰ λάδῃ εἰς τὴν δεξιάν Του τὸ σκῆπτρον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ὁδηγήσῃ τὸν Λαόν Του εἰς τοὺς «καλλινίκους ἀγῶνας τῆς εἰρήνης», ἔθεσε μὲ τὴν ἰδίαν χεῖρα εἰς τὴν θήκην του τὸ νικητήριον ξίφος, τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις, χθὲς ἀκόμη, ὁμοία μὲ τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος. Ἥρως καὶ ἐλευθερωτὴς καὶ σωτὴρ ἦλθε νὰ διαδεχθῇ τὸν ἥρωα Πατέρα Του, πίπτοντα ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ὡς ὁ τελευταῖος τῶν στρατιωτῶν του!.... Ὡρισμένως ἡ Μοῖρα ἐφιλοτέχνησεν ἕνα ὑπέροχον διάκοσμον καὶ μίαν ἐπιδλητικὴν σκηνοθεσίαν διὰ τὸ ἔργον της. Καὶ, ἂν μέσα εἰς τὸ φῶς τοῦ θριάμδου ἠθέλησε νὰ σύρῃ τὴν μελανὴν γραμμὴν τοῦ πένθους, πρὸ τοῦ ὁποίου κύπτουν εὐλαδῶς, αὐτὴν τὴν στιγμὴν, αἱ δοξασμέναι σημαῖαι καὶ τὰ νικητήρια ὅπλα, ἦτο ἴσως διὰ νὰ γιγαντώσῃ τὴν θυσίαν καὶ ν' ἀσφαλίσῃ εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν εὐμένειαν τῶν Θεῶν, τῶν πωλούντων τὰ ἀγαθὰ ὄχι μόνον ἀντὶ τῶν πόνων, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ αἵματος.

*

Ἂς παρηγορηθῇ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθοῦ Βασιλέως, ὅτι, ἂν ἔπεσε τόσον σκληρᾶ, ἐπὶ δαφνῶν ἔπεσε. Καὶ τὰ πένθιμα πτηνὰ τοῦ θανάτου ἂς γίνουν τώρα λευκοὶ οἰωνοί, ἁπλώνοντες τὰς πτέρυγάς των ἐπὶ τοῦ θρόνου, τοῦ βαφέντος μὲ τὸ αἷμα τοῦ μεγάλου θύματος, ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ὁποίου ἀναδαίνει ἀπόγονος τῶν ἐστεμμένων τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ νέος πορφυρογέννητος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΙΒ'.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΤΟΥ

Τὰ ἑπόμενα μοῦ διηγήθη μίαν φορὰν ἕνας μακαρίτης φίλος μου, διὰ τὴν φιλαλήθειαν τοῦ ὁποίου ἐγγυῶμαι:

«Ἐνεγράφην εἰς τὸ βιδλίον τῶν παρουσιάσεων τῶν Ἀνακτόρων, παρεκάλεσα δὲ—ἐκθέσας καὶ τοὺς λόγους—ὅπως μὴ βραδύνῃ ἡ ἡμέρα τῆς προσκλήσεώς μου.

«Οἱ λόγοι φαίνεται ὅτι ἦσαν γνωστοὶ ὅπου ἔπρεπε καὶ προσεκλήθην τὴν πρώτην Τετάρτην, ποὺ δὲν ἀπέχει καὶ πολύ.

«Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀντίκρυζα ἀπὸ κοντὰ τὴν αἴγλην τοῦ προσώπου τῆς Α. Μ.

«Ἐνθυμοῦμαι, καὶ θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, πάντοτε, τὴν ἐντύπωσιν τῆς πρώτης μου παρουσιάσεως.

«Διεσκελίσατε ποτὲ τὸ κατῶφλι τῆς αἰθούσης τῶν διδακτορικῶν ἐξετάσεων παραδιδόμενος εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἐξεταστῶν;

«Ἔτυχε ποτὲ νὰ διασκελίσετε τὰ θεατρικὰ παρασκήνια καὶ νὰ ἐμφανισθῆτε—ἔστω καὶ ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ—πρὸ χιλίων ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν ρίξῃ τοὺς προδολεῖς των ἐπάνω σας; Ἐξεφωνήσατε ἐπικήδειον; Ὡμιλήσατε εἰς συλλαλητήριον;...

«Αἱ ἐντυπώσεις αὗται δὲν εἶνε τίποτε πρὸ τῆς ἐντυπώσεως ποὺ αἰσθάνεσθε, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν διασκελίζετε τὸν οὐδὸν τοῦ προθαλάμου καὶ εὑρίσκεσθε πρὸ τοῦ Βασιλέως σας, μόνος πρὸς μόνον.

«Ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐντυπώσεως ὀφείλεται ἰδίως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μειδιάματός Του, κληρονομηθέντος ἀπὸ τὸν Θεὸν τῶν Χριστιανῶν, ποὺ δεικνύει τὴν δύναμίν του διὰ τῆς ἀγάπης καὶ ὄχι διὰ τοῦ φόδου.

«Τὸ μειδίαμα αὐτὸ σὲ ἰσοπεδόνει ἀπέναντι παντὸς ἄλλου διὰ νὰ σοῦ δείξῃ κάθαρὰ τὴν ἀπόστασιν ποὺ σὲ χωρίζει ἀπὸ τὸν Ἄνακτα. Νοιώθεις ὅτι, ἂν ἦσο ὀλίγα λεπτὰ προτήτερα «Στρατηγὸς ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος ἢ πένης, ἢ δίκαιος ἢ ἁμαρτωλὸς», τώρα εἶσαι μόνον ὑπήκοος τῆς Α. Μ.»

Κάτι ἱστορικὸν φαίνεται ὅτι ἔγραφεν ὁ διηγούμενος φίλος μου, καὶ ἐτόλμησεν, ἀναφέρων αὐτὸ εἰς τὸν Βασιλέα, νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὸν διαφωτίσῃ εἰς κάτι.

—Μόνος ἐγὼ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων. Ἔχω καὶ ἡμερολόγιον... ἀλλὰ κάμποσον καιρὸν τώρα δὲν γράφω πειά—εἶπε.

—...!

—Δὲν τὸ ἔγω ὅμως τώρα ἐδῶ.

«Ἐνόησα ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω καμμίαν ἐπίσημον πληροφορίαν.

—Κρῖμα, Μεγαλειότατε! Καθὰ ἦσαν τόσαι αὐθεντικαὶ λεπτομέρειαι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιον!... Δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν ν' ἀποκομίσω τοὐλάχιστον καμμίαν γενικότητα;

—Αἱ γενικότητες διὰ νὰ ἔχουν ἀξίαν πρέπει νὰ στηρίζωνται εἰς ἀκριδεῖς λεπτομερείας.

«Καὶ τείνων μοι τὴν χεῖρα—σημεῖον ὅτι ἡ παρουσίασις ἔπῃρε τέλος:

—Ἂν μὲ ἤκουον οἱ Ἕλληνες, θὰ ἦσαν Ἰάπωνες, εἶπε.

«Ἀλλ' ἡ ἀφήγησις τῆς πρώτης μου παρουσιάσεως, ἐπρόσθεσεν ὁ διηγούμενος φίλος μου, μὲ ἔκαμε νὰ λησμονήσω ἐκεῖνο, ποὺ ἀνέφερα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμιλίας μου. Ἅμα εἰσήχθην μοῦ εἶπεν ὁ Βασιλεύς:

—Ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς ἰδῶ. Ἐγηράσατε ὀλίγον.

—...Μὲ παύουν, Μεγαλειότατε, χωρὶς λόγον.

«Ἕνα μειδίαμα παρατεταμένον διέστειλε τὰ ὡραῖα χείλη Του, Καὶ τὸ μειδίαμα αὐτὸ ἔλεγεν: «Ἀφοῦ πρόκειται νὰ διορίσουν ἄλλον;!... Ἰδοὺ ὁ λόγος.»

—Ἡ θέσις μου, ἐξηκολούθησα, δὲν εἶνε πολιτική!...

—Εἶνε λυπηρὸν ὅτι δὲν γίνεται τοὐλάχιστον αὐτὴ ἡ διάκρισις, μοῦ εἶπε.

—Πρὶν ἀναλάδω δημοσίαν ὑπηρεσίαν, Μεγαλειότατε, πρὸ 16 ἐτῶν, ἤμουν δικηγόρος, ἐσκοῦδασα καὶ φιλολογίαν καὶ πολλὴν ἱστορίαν... Τώρα τί θὰ κάμω;

«Τὸ μειδίαμα πλησιάζει εἰς τὸ γέλιο τώρα.

—Καλλίτερα δάσκαλος παρὰ δικηγόρος, μοῦ εἶπε!

—Ἀλλ' ὅπως λέγει τὸ ἀνέκδοτον, Μεγαλειότατε, ἠρώτησαν μίαν καμήλα ἂν προτιμᾷ τὸν ἀνήφορον ἢ τὸν κατήφορον καὶ αὐτὴ ἀπήντησε: «χάθηκε ὁ Ἴσιος δρόμος;»

Δὲν εἶπεν ἄλλην λέξιν. Μοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρά του, λέγων:

—Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴν παυθῆτε. Ἂν ὅμως ὁ Ὑπουργὸς μοῦ εἰπῇ ὅτι θὰ παραιτηθῇ... Θὰ ὑπογράψω.

...Καὶ δὲν ὑπέγραψεν».

ΑΝΑΔΡΟΜΑΡΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

HORROR

Μὲ μίαν εἰκόνα ἀπὸ ἐκείνας ποὺ κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἡ σκέψις τῶν τραγικῶν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Σαίξπηρ, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ φαίνεται ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ πλέον ἡ ἐκλεπτυνθεῖσα, ἡ ἐκπολιτισθεῖσα, ἡ ἐξευγενισθεῖσα σκέψις τῶν νεωτέρων, θὰ ἠμποροῦσε νὰ συγκριθῇ ἡ εἰκὼν ποὺ εἶδε προχθὲς τὴν νύκτα ἡ Θεσσαλονίκη.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πρώτης ἀνοιξιάτικης σελήνης, εἰς τὴν ἐλαφρὰν πάχνην τῆς ἑσπέρας τοῦ Μαρτίου, μία πομπὴ—θὰ τὴν ἔλεγα Μεσαιωνικὴν, τόσον εἶνε ξένη πρὸς τὴν ἐποχήν μας, πρὸς τὴν ἐξέλιξιν, πρὸς τὸ πνεῦμά μας—διέσχισε τοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης, ἐξετύλιχθη σιωπηλὴ καὶ ὀδυνηρὰ εἰς τὴν παραλίαν καὶ κατέληξεν εἰς τ' Ἀνάκτορα. Εἰς τὴν διάβασίν της ἡ πομπὴ ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μικρὸν γωνιαῖον οἰνοπωλεῖον, εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ὁποίου πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν ὁ Βασιλεὺς ἤπλωσε μίαν στιγμὴν τὸ χέρι του κλονιζόμενος, πρὶν πέσῃ εἰς τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν, ποὺ ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποστηρίξουν.

Ἡ πομπὴ δὲν ἦτο μεγάλη, ἀλλ' ἦτο ἐπιβλητική, δὲν ἦτο μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ ἐτυπώθη εἰς τὸν νοῦν ἐκείνων ποὺ τὴν εἶδον. Καμμία ἔφοδος τοῦ χρόνου δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν σβύσῃ. Προνομιοῦχοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔτυχον εἰς τὸν δρόμον των νὰ συναντηθοῦν μαζῆ της.

Ἕνα φορεῖον σκεπασμένον μὲ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ἐφέρετο ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Νικόλαον καὶ τοὺς ὑπασπιστάς. Ἀπὸ τὰς πτυχὰς τῆς σημαίας μόλις διεκρίνετο ὀχρὸν, ἀργυρούμενον ἀπὸ τὴν σελήνην τὸ πρόσωπον τοῦ μάρτυρος Βασιλέως. Ἐμπρὸς εὐλίγυστοι μαῦραι σκιαί, οἱ Κρητικοὶ χωροφύλακες, ὀπίσω ὁ κλῆρος, οἱ ἐπίσημοι ἀσκεπεῖς, οἱ στρατιῶται, οἱ ἴδιοι στρατιῶται ποὺ ὡς χθὲς ἀντίκρυσαν ἄφοβοι καὶ ἀσυγκίνητοι τὴν φρίκην τοῦ πολέμου, μαρμαρωμένοι τώρα, ἄφωνοι, βαθύτατα συγκλονούμενοι.

Καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὅλην τὴν πομπὴν σιγὴ, σιγὴ ἀπόλυτος, ἡ βαθεῖα σιγὴ τοῦ θανάτου, σφίγγουσα εἰς κάποια ἀόρατα

δεσμὰ συνοχῆς τὰς ἀφάνους σκιάς, ποῦ ἀφαίνοντο σκιαὶ ψυχικῶς νεκρῶν ἀκολουθούντων τὸν σωματικῶς νεκρόν.

Ποῦ καὶ ποῦ ἕνα παράθυρον, ἕως τὸ ὁποῖον εἶχε φθάσει ὁ ἦχος τῶν βαρειῶν βημάτων, ἤοιγε βιαστικὰ καὶ κινιγμέναι κραυγαὶ ἄλγους ἀποξεύοντο πρὸς τὴν σελήνην. Ἀλλὰ τὸ παράθυρον ἔκλειε καὶ ἡ σιωπηλὴ πομπὴ ἐχάνετο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἀφίνουσα πίσω της πλανωμένας μαύρας σκιὰς ὀδύνης.

⁂

Νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν εἶμεθα εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, ὅτι δὲ εἶμεθα εἰς τὴν πάμφωτον Ἀνατολήν. Μᾶς ἁρπάζει αὐτὴ ἡ πομπὴ καὶ μᾶς σύρει πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μᾶς μεταφέρει εἰς τὸν σκοτεινὸν, τὸν ἐπιβλητικὸν καὶ ὑποβλητικὸν Μεσαίωνα, εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐπικρατεστέρα ἦτο ἡ Νύχτα ἀπὸ τὴν Ἡμέραν, εἰς τοὺς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ σκότος ἦτο τὸ ἀπαραίτητον πλαίσιον κάθε κινήσεως τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν περισσότερον σκιαί.

Καὶ νομίζει κανεὶς, ὅτι δὲν εἶμεθα εἰς τὴν πάμφωτον Ἀνατολὴν, ἀλλὰ εἰς κάποιαν μακρυνὴν, ὁμιχλώδη Σκωτίαν, ὅπου τὴν νύκτα ἱερεῖς μὲ κατεβασμένην τὴν καγκοῦλαν καὶ ἱππόται μὲ τὸ σιδηροῦν προφύλαγμα τοῦ κράνους εἰς τὸ πρόσωπον ἐκήδευαν τὸν βασιλέα διὰ μέσου τῶν ὀπογείων στοῶν τοῦ φρουρίου, ὑπὸ τὸ καπνισμένον φῶς τῶν δᾴδων, μέσα εἰς τὸν καπνὸν τῶν ὁποίων ἐχάνετο τὸ γεγονὸς εἰς μυστήριον καὶ εἰς θρῦλον.

⁂

Ποῖος τυφλὸς Τειρεσίας, βλέπων μὲ τὰ σβυσμένα μάτια του τὴν τύχην τῶν θνητῶν καὶ τῶν βασιλέων, καὶ ποία Κασσάνδρα λαβοῦσα ὡς ἄχαρι χάρισμα ἀποκρουσθέντος θείου ἔρωτος τὴν διπλῆν αἴσθησιν νὰ βλέπῃ πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν ἀνακτόρων τὸ βασιλικὸν αἷμα νὰ τρέχῃ πρὶν ὁ πέλεκυς κόψῃ τὰς βασιλικὰς φλέβας, θὰ ἠμποροῦσε νὰ προμαντεύσῃ τὴν θλῖψιν τῆς πομπῆς αὐτῆς;

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀντίκρυζεν ἔτσι μὲ τὴν ἀχρότητα τοῦ νεκροῦ προσώπου τὴν ὠχρότητα τοῦ σελληνιακοῦ μυστηρίου, εἶχεν ὅλα τὰ δικαιώματα ἐπὶ ἑνὸς ὡραίου θανάτου καὶ ἐπὶ ἑνὸς παλλαϊκοῦ προσκυνήματος. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀξιώσῃ τὴν τελευταίαν του στιγμὴν, μελλοθάνατος πλέον, ν' ἀτελώσῃ γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τὸ βλέμμα του καὶ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο νὰ σταματήσῃ εἰς ὅλους τοὺς σταθμοὺς τῆς ἀδρᾶς καὶ ὡραίας ἀναπαραγωγῆς, ἀπὸ τὴν ἔντονον ἀνδρικὴν ὡριμότητα τοῦ Διαδόχου ἕως τὴν τρεμουλιαστὴν σταγόνα τῆς δροσιᾶς τῶν πολυπληθῶν ἐγγόνων.

Ἀλλὰ αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου δὲν ἐξηρευνήθησαν καὶ δὲν θὰ ἐξερευνηθοῦν ποτέ.

Γ. Τ.

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Ἤπειρος)

ΔΟΝΔΙΝΟΝ, Μάρτιος 1913

Διατί νὰ τὸ κρύβῃ κανείς; Ὅλοι ἐδῶ, στὰ ξένα, ἐδακρύσαμεν ἀπὸ χαρὰν διὰ τὸ μέγα κατόρθωμα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ Γιάννενα, ἀλλ' ὁ σεβαστὸς κ. Σκουλούδης εἶχε τὸ ρεκλὰ τῆς συγκινήσεως.

— Κατελήφθη ἀπὸ τόσην συγκίνησιν, ὅταν τοῦ ἀνηγγέλθησαν αἱ λεπτομέρειαι, ὥστε, διὰ πολλὴν ὥραν, δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Ὡς θαυμαστὴ ἡ ἀναζωπύρωσις, ἡ ἀναβάπτισις, ἡ συμπύκνωσις καὶ ἡ ἐκφανσις τῶν ὑπολανθανουσῶν δυνάμεων καὶ τοῦ μένους τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς!

— Ὅταν ὁ στρατηγὸς Δαγκλῆς, τὸ δεξὶ χέρι τοῦ ἐνδόξου Ἕλληνος Στρατηλάτου, ἔφεσγεν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, μᾶς ἔλεγεν:

— «Ἔλπιζα, πρὶν φθάσω στὰς Ἀθήνας, νὰ πάσουν τὰ Γιάννενα» εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ Διαδόχου, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀντισταθῇ. Ἀλλ' ἂν δὲν πάσουν, τότε θὰ πάω κ' ἐγώ. ... Καὶ ξέρετε ἐγὼ εἶμαι καλορροίζικος. Ἀφοῦ καὶ ἀπὸ 1897 εἶχα τύχη νὰ βρεθῶ στὸ Σρίμπαδον, ὅπου ἔγινε μ' ἀφ' ὅλου λόγχην νίκη.

— Ἰδοὺ ὅτι καὶ τώρα ἦτο τυχηρὸς ὁ Σουλιώτης στρατηγὸς νὰ βρεθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀπισφράγισιν τοῦ ἀπαλευθερωτικοῦ ἀγῶνος, ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι.

— Οἱ καθμένοι οἱ χριστιανοί, οἱ Ἑλληνικώτατοι Ἠπειρῶται, θὰ φαντάζωνται γιὰ πολὺν καιρὸν ἐνιδυναμούμενοι, βλέποντες τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν, εἰσαλπίζοντα παντοῦ θριαμβευτικᾶς.

— Ἡ ἀνύπνωσις ἀνείρου εὐτυχίας θὰ εἶνε πρὸ πάντων ζωηροτέρα εἰς τὰ ἀνθόκηπα χωρία, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ 1897 εἶχαν γείνῃ δραματικώτατοι σκηναί, μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τῶν Ὀλίγων ἐκ τῶν Πέντε Ἐγγλεζίων.

— Πρέπει νὰ ἀνθρωπίσῃτε, ὅτι ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ στρατοῦ μας εἶχε γίνῃ τὴν Μ. Τετάρτην, ὅτε οἱ Τοῦρκοι εἶχαν φύγει πανικόβλητοι, ἡ δὲ ὑποχώρησις τὸ Μ. Σάββατον.

— Εἰς τινα δὲ χωρία τοῦ Ρίζοῦ—Μπαμπούρι, Λιά, Τσαμαντά, Δάκου κ.τ.λ., ἡ εἴδησις ὅτι ἔρχετο ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἶχε φθάσει τὴν Μ. Παρασκευὴν, ἡμέραν πένθους διὰ τοὺς Χριστιανούς.

— Ἀλλ' ὁ ἀνθρωποκυνηγὸς ἦτο τοιοῦτος, ὥστε, παρὰ τὸ θρησκευτικὸν πένθος, οἱ κάδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχησαν χαρμοσύνως, ἀγάδες δέ τινες, εὑρεθέντες τυχαίως εἰς κάποιο χωριό, ἠρώτων τι συμβαίνει.

— «Ἔρχονται τ' ἀδέρφια μας, ἀγάδες, ἔρχονται», ἔλεγαν οἱ χωρικοὶ σταυροκοπούμενοι.

— Ὅταν ὅμως τὴν νύκτα τοῦ Μ. Σαββάτου ἐγνώσθη ἡ ὑποχώρησις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἡ θλῖψις καὶ ὁ πόνος ἦτο τοιοῦτος, ὥστε τὸ Πάσχα τὸ ἐπέρασαν εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ χωριὰ μὲ πένθος.

— Οἱ κάδωνες δὲν ἐσήμαναν χαρμόσυνα, τὸ δὲ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἐπέρασαν ἀπαρατήρητον.

— Ἐκεῖνα τὰ χωριὰ, ὁρεινὰ καὶ ἀπόκεντρα, μακρὰν πάσης Τουρκικῆς ἐπικοινωνίας, ἀκραιφνῶς Ἑλληνόφωνα — ἐκεῖ εἶνε ἡ πηγὴ τῆς γλώσσης τοῦ Βαλαωρίτη, καὶ τοῦ Κρυστάλλη— φαντάζεται κανεὶς μὲ ποίαν ἀγαλλίασιν θ' ἀποσείσουν ἀπὸ τὸ στῆθός των τὸν φοβερὸν ἐφιάλτην δεκαπέντε ἐτῶν, διότι εὑρέθησαν ὑπὸ ὅλως τόσα ἐξαιρετικὰς περιστάσεις.

— Μόνον δὲ ὁ ζωηρότατος τυναγμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ θριάμβου θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀντισταθμίσῃ τὴν θλῖψιν ἐκείνην.

— Χαρὰ εἰς ὅσους ἔκτοτε ἔζησαν διὰ νὰ ἴδοῦν τὸ κλήρωμα τοῦ χρόνου.

— Ἐκεῖνα τὰ χωριὰ εἶνε ἡ κοίτη τῶν λαμπροτέρων ἐθνικῶν παραδόσεων, ὁ δὲ Ἀναδρομάρης (δὲν εἶνε ἄρα γε αὐτὸς ὁ Κέρβερος τῆς Ἐθνικῆς μας Βιβλιοθήκης;) καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐταξείδευαν ἕως ἐκεῖ κανένα καλοκαίρι.

— Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, εἰς τὸ Μπαμπούρι, σώζονται ἀκόμη τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰ δισκοπότηρα ναοῦ τινος τῆς Κονισπόλεως, χωρίου ἀπέναντι τῆς Κερκύρας, ἐξισλαμισθέντας πρὸ ἑκατονταετίας περίπου.

— Κάποιος ποιμὴν εἶχε προφθάσει καὶ ἁρπάσῃ τὰ ἱερὰ αὐτὰ σκεύη καὶ, φεύγων εἰς τὰ ἐνδότερα, ὅπως σωθῇ, κατέφυγεν εἰς τὸ ὀρεινὸν αὐτὸ χωρίον καὶ κατέθηκε τὰ σκεύη εἰς τὸν εἰρημένον ναόν.

— Ὡραιότατα παρεδόσεις σώζονται ἐκεῖ καὶ περὶ τοῦ θεοπνεύστου Ἁγίου Κοσμᾶ, ὅστις εἶχε παράσει ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ χωριά.

— Ἂς σημειωθῇ καὶ τὸ ἑξῆς: Τὸ Μπαμπούρι ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων οὕτω, διότι εἶχε καλλιηράδες κατοίκους.

— Φαντασθῆτε ὅτι ὁ Ἀλῆ πασᾶς εἶχεν ἰδρώσει νὰ καταβάλῃ αὐτοὺς τοὺς χωρικοὺς, οἱ ὁποῖοι καὶ κανόνι ἐγχωρίου κατασκευῆς εἶχον ματαχειρισθῇ κατὰ τοῦ στρατοῦ του!

— Ὁ Πασᾶς, ἐξαγριωθεὶς ἀπὸ τὴν παρουσίαν κανονιοῦ ἐπρότεινεν ὅρους εἰς τοὺς Μπαμπουριῶτες, μένον καὶ μένον διὰ νὰ μάθῃ τὰ περὶ κανονίου.

— Μετὰ τὸν συμβιβασμὸν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸ κανόνι.

— Ἦτο καμωμένον ἀπὸ κορμὸν ἀγριαπηδιᾶς, σχισθέντα εἰς δύο καὶ σκαφέντα ἐσωτερικῶς, εἶτα δὲ συνδεθέντων τῶν τμημάτων διὰ σιδηρῶν στεφανῶν.

—Βλέπετε, κ. Δαγκλῆ, σᾶς ἐπρόλαβεν ἄλλος Ἠπειρώτης εἰς τὴν ἐπίνοιαν κατασκευῆς κανονιοῦ...

— Ὁ Πασᾶς ἐθαύμασε καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν κατασκευαστὴν τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ κανονιοῦ.

— Ὁ κατασκευαστὴς παρουσιάσθη, προσελήφθη δὲ εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον τοῦ Πασσᾶ, τιμῆς ἕνεκεν.

— Εἰς τὸν αὐτὸν ἀφευρέτην ἀποδίδει ἡ ζωντανὴ παράδοσις καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἀντλίας ἀναρροφητικῆς ἢ σίφωνος, διὰ τὴν ἄρδευσιν τοῦ ἀνοῦ κου.

— Θ' ἀναπνεύσῃ τώρα καὶ ἡ Πλεισίβιτσα, τὸ περίφημον χωριὸ τῆς Βασιλικῆς, τὸ ὁποῖον, μολονότι εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας Φιλιατῶν, ἐτρομοκρατεῖτο ὑπὸ τοῦ Μουχερέμ τῆς πλησιοχώρου Κότσικας, ἀφ' ὅτου οἱ ἐλευθεροῦται (!) Νεότουρκοι εἶχαν ἔλθει εἰς τὰ πράγματα.

—Ἡ Πλεισίβιτσα ἔμεινε στύλος τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐνῷ τὰ ἄλλοτε Ἑλληνικὰ πλησίον χωριὰ εἶχαν ἐξισλαμισθῇ· ἀλλὰ πόσα ὑπέφερε διὰ τὸ πεῖσμά της αὐτό!...

— Τώρα ἐτελείωσαν τὰ βάσανα ἐλων ἐκεῖ πέραν.

— Θὶ ἀπαντᾶσθ τῆς Γῆς Ἠπειρῶται θὰ συναισθανθοῦν τώρα, ὅτι ἔχουν πατρίδα καὶ πέραν τῆς καρδίας των, ὅπου μαζῇ μὲ τὸν πόνον τὴν παράφερζαν ἕως τώρα.

Κς.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΜΑΡΤΙΟΥ

Σελήνη 15 ἡμερῶν

Ἀνατ. ἡλίου ὥρα 6 λεπτ. 3 Δύσ. 6 λεπτ. 11

Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων

ΕΥΣΤΟΧΑ ΜΕΤΡΑ

Ὡραία ἡ ἰδέα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας νὰ διατάξῃ συμμετοχὴν εἰς τὸ Ἐθνικὸν πένθος ὅλων τῶν φοιτητῶν καὶ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Ὡραία ἐπίσης καὶ ἡ πρὸς τοὺς διδασκάλους διαταγὴ νὰ ἀναπτύξουν δι' ὀλίγων λόγων πρὸς τοὺς μαθητάς των τὴν σημασίαν τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλέως μας.

Διὰ τῶν τοιούτων μορφοῦνται πράγματι ἠθικῶς ἡ νεανικὴ καὶ ἡ παιδικὴ ψυχὴ καὶ τονοῦται τὸ ἐθνικὸν φρόνημα.

Εἰς τὴν μνήμην τῶν νέων καὶ τῶν μικρῶν θὰ ἐντυπωθῇ βαθέως ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου τοῦ λατρευτοῦ ἡγεμόνος των καὶ θὰ αἰσθάνωνται μίαν ἀνδόμυχον ὀπεργφάνειαν! ὅτι τοὺς ἔκριναν καὶ αὐτοὺς ἀξίους νὰ τὸν πενθήσουν.

ΤΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΕΣΤΙΑΝ,,

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ

Κύριε Διευθυντά,

Διὰ ν' ἀπαθανατισθῇ ἡ ψυχικὴ ὀδύνη τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς τῆς δολοφονίας τοῦ Βασιλέως, δὲν ἀρκοῦν τὰ ἐγκώμια, οἱ θαυμασμοὶ καὶ οἱ ἔραινοι, οἵτινες, μόνον μετὰ θάνατον, τοῦ ἀπονέμονται ὁμοθύμως. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἔθνους δέον ν' ἀπαθανατισθῇ διὰ τῆς μετονομασίας αὐτῆς ταύτης τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὡς Ἕλλην γνωρίζω τὴν σημασίαν τῆς «Θεσσαλονίκης». Πλὴν οὐδεὶς θὰ ἀρνηθῇ τὴν σημασίαν τῆς δολοφονίας ἑνὸς Βασιλέως, οὐδ' εἶνε ἀνάγκη νὰ συμβῇ τι σπουδαιότερον πρὸς λῆψιν τοιαύτης ἀποφάσεως.

Εἰς πάσας τὰς ἐποχὰς συνέβη τὸ τοιοῦτον (δρα καὶ «Κωνσταντινούπολις»). Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, ἂν δὲν συνέβαινε, δὲν ἔπεται ὅτι πρέπει τὰ Ἔθνη, ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ἀναγεννήσεώς των, ν' ἀκολουθοῦν τὴν κλασικὴν πορείαν τῶν προγόνων. Αἱ περιστάσεις, ὑφ' ἃς ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς ἐδολοφονήθη, εἶνε τοιαῦται, ὥστε, ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν μνήμην Του θ' ἀποτελῇ, ἡ μετονομασία τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἔχασε τὴν ζωήν του, διὰ τοῦ ὀνόματός του.

Εὐαρεστηθῆτε νὰ δώσετε δημοσιότητα εἰς τὴν ταπεινὴν μου ἰδέαν καὶ εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, ὅτι σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ ἐπικροτήσῃ, ἴνα, ἀθῶρεῖ καὶ, χωρὶς χρονοτριβὰς καὶ διαπιστώσεις ἐπιτροπῶν καὶ συμβουλίων, ἡ Θεσσαλονίκη μεταβαπτισθῇ εἰς «Γεωργιούπολιν».

Ἡ ὁριστικὴ κατοχὴ τῆς ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐνισχύει τὴν ἰδέαν, ἣν καὶ αὐτὸ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, συνερχόμενον ἤδη ἐπικαίρως, θ' ἀποδεχθῇ.

Ἀθήνησι, τῇ 6ῃ Μαρτίου 1913.

Μετὰ πλείστης τιμῆς

Λεονάρδος Κ.

ΑΙ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Φιλτάτη «Ἑστία»,

Εἰς τὰς συμπτώσεις ἐξ ὧν μίαν ἐδημοσιεύσατε χθὲς καὶ μίαν σήμερον, περὶ τῶν αὐτοκρατόρων μας Κωνσταντίνων, προσθέτω, ἰδίᾳ διὰ τὸ περίεργον τοῦ ἀριθμοῦ 13, τὰ ἑξῆς: Κατὰ τὸ 337 ἐτελεύτησεν ὁ πρῶτος Κωνσταντῖνος ὁ κτίστης τῆς Κων)πόλεως. Κατὰ τὸ 1453 ἐτελεύτησεν ὁ τελευταῖος Κωνσταντῖνος (ὁ Παλαιολόγος). Ἀμφότεροι οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι τῶν ἄνω χρονολογιῶν, ἀθροιζόμενοι ἕκαστος χωριστά, ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 13. Τὸ 1913 ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον ὁ νέος μας Κωνσταντῖνος, ὁ Α' ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Ἔθνους καὶ ΙΒ' κατὰ σειρὰν τῶν Κωνσταντίνων.

Ἀθῆναι 7) 3) 13.

Μετὰ τιμῆς

Ἀγ. Γ. Σγουρίτσας

Ὑφηλὰ καπέλλα μεταξωτὰ
τελευταῖα σχέδια
Κραβάτες,
πένθη μεταξωτὰ διὰ μανίκια
καὶ Γάντια
Στοῦ Χρυσικοπούλου

"ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ,,

ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΛΑΙΟΥ

Γνήσια ἔλαια ἐκλεκτὰ Κηφισιᾶς-Ἀμαρουσίου πωλοῦνται λιανικῶς καὶ χονδρικῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ ἀριθ. 11.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας εἰς τὸ κατάστημα Χαροκόπου καὶ Μπάρδη, Ἑρμοῦ 48. Ἀριθ. τηλεφ. 737.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
Κ. Γ. ΠΑΠΑΠΛΙΑΚΑ
Καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν
Ὁδὸς Κοποδιστρίου 6

Ἐν αὐτῷ προπαρασκευάζονται τελείως οἱ κ. ὑποψήφιοι διὰ τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων, τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, τὴν τῶν Ὑπαξιωματικῶν καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον.

Ἔπιπλα Βιέννης ὡς καὶ Πιάνο σχεδὸν καινουργὲς, πωλοῦνται εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας των.— Γωνία ὁδοῦ Ἐλπίδος καὶ Μονῆς Προδρόμου 1. Πάροδος πλατείας Κυριακοῦ. 9—12 καὶ 3—6.

A louer belle chambre meublée dans très bonne famille pour dame seule. Ad. K. P. 15 Poste Restante de l' Etranger.

Ζητεῖται πρώτη καμαριέρα 33 ὁδὸς Σταδίου, 33. Ὧραι ἐπισκέψεως 10—12 π. μ. καὶ 7—8 μ. μ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΚΟΔΡΑΝ

Ο ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ ΕΡΕΘΙΣΜΟΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Παρασκευὴ 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας). Ἡ ἐκ νέου παρατηρουμένη ἐν Αὐστρίᾳ ἔξαψις τόσον διὰ τὸν βομβαρδισμὸν τῆς Σκόδρας ὅσον καὶ διὰ τὰς θρυλλουμένας βιαιότητας ἐναντίον καθολικῶν Ἀλβανῶν ἐν Πριζρένῃ, Διάκοβᾳ καὶ Ἀγ. Ἰωάννῃ, προκαλεῖ σοβαρὰς ἀνησυχίας εἰς τοὺς διπλωματικοὺς κύκλους.

Ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις, παρ' ὅλην τὴν βιαιότητα τοῦ Βιεννναίου Τύπου, εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν προέβη ἀκόμη ἢ εἰς φιλικὰς παραστάσεις πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Μαυροβουνίου ἐπίδιος διὰ τὰς ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ ζημίας. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως ὁ φόβος καὶ ἄλλων ἐντονωτέρων διαβημάτων, ἅτινα βεβαίως θὰ ἐκλόνιζον τὴν μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπετευχθεῖσαν Ρωσσοαυστριακὴν συμφωνίαν.

Τὴν γενικὴν ἀνησυχίαν ἐντείνουν διάφοροι φῆμαι περὶ κοινῆς ἀπὸ μέρους τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἰταλίας δράσεως ἐν τῇ Ἀδριατικῇ πρὸς προστασίαν τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ συμφερόντων τῶν δύο Δυνάμεων.

Η ΙΤΑΛΙΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΗ

ΜΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Παρασκευὴ 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας). Ὁ ἐν Ρώμῃ ἀνταμοκριτὴς τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» διαβιβάζει ἡμιεπίσημον ἀνακοίνωσιν τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως σημοστευθεῖσαν εἰς τὴν «Τριμπούνα» καὶ διαψεύδουσαν τὰς φήμας περὶ ἐπιδόσεως Αὐστροϊταλικοῦ τελεσιγράφου πρὸς τὸ Μαυροβούνιον, περὶ ἀποστολῆς Ἰτολικοῦ στρατοῦ εἰς Ἀλβανίαν καὶ περὶ μελετωμένης ναυτικῆς συμπράξεως Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τῆς Ἰταλίας.

Ὁ Ἄγγλος ἀνταποκριτὴς προσθέτει ὅτι θεωρεῖται ὡς βέβαιον ὅτι ἐπεδείχθη ἀπὸ μέρους τῆς Αὐστρίας ἡ ἀνάγκη κοινῆς ναυτικῆς ἐπιδείξεως εἰς τὰ Μαυροβουνιωτικὰ παράλια. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἐτόνισεν ὅτι προτιμᾷ τὴν διπλωματικὴν ὁδὸν τῆς ἀμέσου δράσεως καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Αὐστρία φαίνεται συγκρατηθεῖσα.

ΑΛΛΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΒΙΕΝΝΗ, 8 Μαρτίου. (Α'θ. Πρακ.)— Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Ἐθνῶν» ἀγγέλλει ὅτι ὁ διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐστρίας ἐν Κετίγνῃ διετάχθη νὰ προβῇ εἰς παραστάσεις παρὰ τῇ Μαυροβουνιωτικῇ Κυβερνήσει διὰ τὰ γεγονότα τῆς Διάκοβας καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Μεδούης, ὡς καὶ διὰ τὸν βομβαρδισμὸν τῆς Σκόδρας.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Παρασκευὴ 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας). — Ὁ ἐν Κων)πόλει ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάιμς» τηλεγραφεῖ ὅτι αἱ Τουρκικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουν διαφόρους κρίσεις διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, προσθέτει, γενικὴ κρατεῖ ἐν Κων)πόλει γνώμη καὶ ἀπερίφραστος δυσαρέσκεια ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι οἱ Ἕλληνες πληρώσαντες τὴν Θεσσαλονίκην μὲ τὸ αἷμα τοῦ λαοφιλήτου αὐτῶν Βασιλέως θὰ κρατήσουν ταύτην ὁριστικῶς ἰδικήν των.

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΚΑΡΙΑΙΟΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Παρασκευὴ 2 μ.μ. (ἀπ' εὐθείας).—Ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάιμς» λέγει, ὅτι καθὰ ἀπεδείχθη ἐκ τῆς νεκροψίας ἡ σφαῖρα τοῦ δολοφόνου διεπέρασε τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Βασιλέως, ἐπέφερε δὲ τὸν θάνατον ἀκαριαῖον.

Τὸ νεκρὸν τοῦ Μονάρχου πρόσωπον ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζῃ τὸ σύνηθες ἐπίχαριτμειδίαμά του. Συνάγεται δ' ἐκ τούτου ὅτι τὸ τέλος ἐπῆλθεν τελείως ἤρεμον καὶ ἀνώδυνον.

Ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ἐξακολουθεῖ ὁ ἀνταποκριτὴς, ἐπέδειξε θαυμασίαν ἑτοιμότητα πνεύματος, προλαβὼν ἀπὸ τῆς [illegible] γήσιν, διατάξας δὲ καὶ τὸν στρατὸν νὰ περιορισθῇ εἰς τοὺς στρατώνας του.

ΗΜΙΕΠΙΣΗΜΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 8 Μαρτίου. (Ἀθην. Πρακτορεῖον).— Ἡ ἡμιεπίσημος «Βορειογερμανικὴ Ἐφημερὶς» γράφει ὅτι ἡ εἴδησις τῆς δολοφονίας τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων προυκάλεσε γενικὴν φρίκην. «Μετέχομεν τοῦ πένθους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, προσθέτει, οὗτινος ἡ καρδία, ὑπὸ τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις τῶν τελευταίων μηνῶν, ἐστράφη μετ' ἀγάπης καὶ πίστεως πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τὸν τόσον σκληρῶς ἀποθανόντα. Οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ λησμονήσουν ὅτι ἡ Ἐθνικὴ των ἀνάστασις, τὴν ὁποίαν ἡ Εὐρώπη θαυμάζει, μένει συνδεδεμένη μὲ τὴν Βασιλείαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου θὰ συγκεντρωθῶσι δὲ πλήρεις πατριωτικοῦ αἰσθήματος περὶ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, ὅστις διαδέχεται τὸν Πατέρα Του εἰς ἐποχὴν δυσχερῆ ἀλλὰ καὶ ἔνδοξον.»

Καὶ αἱ ἄλλαι ἐφημερίδες ἐκφράζουν τὰς συμπαθείας των πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῇ συμφορᾷ.

Ὁ α' Ἀγγελιαφόρος τοῦ Κράτους γράφει: Ἡ φρίκη ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι, ὅπερ ἀφῄρπασε τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων ἐν μέσῳ τῶν ἐπιτυχιῶν εὐτυχοῦς πολέμου, ἑνοῦται μὲ τὴν βαθεῖαν συμπάθειαν πρὸς τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν τῆς Ἑλλάδος ἥτις συνδέεται διὰ δεσμῶν στενοτάτης συγγενείας πρὸς τὸν Ἡγεμονικὸν ἡμῶν Οἶκον καὶ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, οὗτινος τὰς τύχας ἐπὶ πεντηκονταετίαν διεεύθυνεν ὁ δολοφονηθεὶς Βασιλεύς.

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΗΜΙΕΠΙΣΗΜΟΥ "ΡΩΣΣΙΑΣ,,

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ, 8 Μαρτίου (Ἀθ. Πρακ.) — Ἡ ἡμιεπίσημος «Ρωσσία» γράφει:

«Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἀπέκτησε, πληρώσας πολὺ ἀκριβᾶ, τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς αἰωνίας ἀναμνήσεως τοῦ Λαοῦ Του, ὅστις, ζῶντος τοῦ Βασιλέως, δὲν ἀντελαμβάνετο πάντοτε τὴν διεύθυνσιν τῆς τοφῆς καὶ πεφωτισμένης πολιτικῆς του. Οἱ Ἕλληνες δύνανται ν' ἀντλήσωσι παρηγορίαν τινὰ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ θάνατος ἔπληξε τὸν Βασιλέα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν